

Doodskist voor de juf (1)

Mijn grootste gelukwensen aan De Morgen omdat jullie beslist hebben het nieuws over de doodskist voor de juf te publiceren (DM 18/1). Ik heb het krantenknipsel doorgestuurd naar Nederlandse vrienden die jullie eveneens prijzen voor zo'n oprecht initiatief. Ik grens nu aan de leeftijd van tachtig jaar en ik ben erg blij dat taboes op zo'n lieve manier doorbroken kunnen worden. Als kind heb ik het nog gekend, dat kruis voor de deur van de woonst van de overledene. Later daarna... gewoon de koelkast in. Ik ben jullie zeer dankbaar.

Walter van Coppenolle , Merksem

Doodskist voor de juf (2)

Rouwverwerking is een individuele zaak, ook bij kinderen. Ik vind het een meer dan schitterend initiatief om die kinderen op zo'n creatieve manier hun verwerkingsproces tot uiting te laten brengen. Ik denk echter wel dat zulke zaken het best met de kinderen en hun ouders besproken kunnen worden en dat dit hele proces goed moet worden opgevolgd.

Uiteindelijk draait het om het gevoel dat de kinderen hierbij hebben. Of dit al dan niet baanbrekend is, dat is bijzaak, maar het is een heel mooie mogelijkheid tot verwerking. Stel dat een kind hier toch negatief op reageert, dan moet het een andere manier aangereikt worden. Belangrijk is dat wij, als volwassenen, niets gaan opdringen, hoe mooi of baanbrekend dan ook. Het kind en zijn beleving moeten centraal staan.

Maarten Van der Auwera, via onze website

Doodskist voor de juf (3)

Een te rechtstreekse confrontatie met een overleden vertrouwenspersoon kan emotionele kwetsuren nalaten, zeker als het kind zich in een stadium bevindt waarin het emotioneel tot volle ontplooiing begint te komen. Dat heb ik persoonlijk ervaren toen ik op zesjarige leeftijd mijn moeder verloor en ik samen met mijn vader afscheid ging nemen in de kamer waar zij opgebaard lag. Dat bracht zeker geen loutering. Mijn vader vroeg me om haar een afscheidskus te geven, wat ik vanuit zijn oogpunt later wel begreep, maar wat bij mij een trauma

veroorzaakte, waar ik meer dan vijftig jaar later nog dagelijks de gevolgen van ervaar. Een en ander uit zich in allerlei dwangneuroses die steevast met de dood te maken hebben.

Zoals het artikel terecht opmerkt, kun je voor dit soort ervaringen geen algemeen geldende recepten voorschrijven, maar moet hier bij elk sterfgeval grondig over nagedacht worden.

Want zoals ik gisteren in jullie krant nog las, ligt volgens L.Woolf je lot vaak meer in het verleden dan in de toekomst.

Naam en adres bekend bij de redactie

Doodskist voor de juf (4)

Vooreerst wil ik mijn respect betuigen voor mensen die zeggen dat zij twijfelen. In de twijfel ligt de basis van de wijsheid.

Na zes jaren actief te zijn als vrijwilliger in de palliatieve sector kan ik echter wel zeggen dat ik de activiteit in die Nederlandse klas alleen maar als positief ervaar. Om dichter bij de realiteitservaring van kinderen te komen, neem dan de vijfde poeziebundel van De Morgen van William Wordsworth en lees het gedicht 'We are Seven' op bladzijde 26.

Luc Demyttenaere, via onze website

Doodskist voor de juf (5)

Alle zeer goede bedoelingen ten spijt blijft het nogal morbide. Ik heb er zo mijn twijfels bij of alle kinderen zo'n permanente confrontatie wel aankunnen.

Kinderen hoeven het leed van de wereld nog niet mee te torsen.

Jeannine Van Puyvelde, via onze website

Kieskring België

De Paviagroep verheugt zich over het toenemende aantal personen dat zich voorstander verklaart van een federale kieskring voor een aantal zetels van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Zoals Vincent De Coorebyter het gisteren verwoordde, kan elke politicus die gevoelig is voor de efficiëntie en de legitimiteit van onze federale democratie moeilijk anders dan aanvaarden dat een dergelijke

hervoming nuttig en dringend is.

De vraag is dus niet langer of zo'n federale kieskring er moet komen, maar wel hoe dat voorstel praktisch ingevuld moet worden om niet contraproductief te zijn. Op 14 februari 2007 zullen wij de versie van de federale kieskring presenteren die voor ons het meest zinvol en haalbaar lijkt.

Kris Deschouwer en Philippe Van Parijs, coördinatoren van de Paviagroep

Dansaert-Vlaming

Waarom wordt de Nederlandstalige Brusselaar elke keer in het hokje van 'Dansaert-Vlaming' gestoken, zoals David Van Reybrouck dat in zijn opiniestuk doet (DM 18/1)? Ja, ik woon in het centrum van Brussel, en dan? Ben ik daarom een "hippe Dansaert-Vlaming"? Hip in geen geval. Bovendien zou ik er exact dezelfde mening op nahouden als mijn "Dansaert-Vlaamse buurman". Wel, ik kan u zeggen dat er hier evenveel ideeën leven als in een stad als pakweg Gent. Het volgens mij iets te simplistische idee van een Washington DC was, als ik het me goed herinner, oorspronkelijk afkomstig van ene Louis Tobback, die zoals we weten Brussel niet meteen een warm hart toedraagt. Nee, Brussel is geen makkelijke materie en eenvoudige oplossingen zijn er niet. Goed bestuur, dat hebben we nodig en de huidige constructies laten dat nu eenmaal niet toe.
Catherine Dardenne, Brussel

Roken in het frietkraam

Als de heer Vermeer van De Kleppende Klipper 30 procent van zijn klanten verliest aan het nabijgelegen "frietkot" moet hij zich misschien vragen stellen over de kwaliteit van zijn schotels.

Het lijkt me toch onwaarschijnlijk dat, ruw geschat, de helft van de rokers een pak friet verkiest boven een volgens de regels van de kunst bereide maaltijd, enkel voor het 'genot' van een sigaret. Over de grond van de zaak heeft de man gelijk. De enige niet-discriminerende regelgeving is een rookverbod in de hele horecasector.

Wie tot voor enkele jaren een pub in Ierland heeft bezocht, zal zich ongetwijfeld herinneren dat de andere kant van de kroeg soms niet zichtbaar was door de dichte rookwalmen. Sinds 2004 is daar een algemeen rookverbod, uiteraard voorafgegaan door de noodkreten van cafébazen die meenden failliet te zullen

gaan. De kritiek verstomde snel, want de klanten bleven komen. De leren gingen braaf buiten hun sigaretje roken en toen ik in het voorjaar van 2004 tóch nog iemand zag die binnen rookte, sprak de halve kroeg er schande over. Was de man niet een van de muzikanten geweest die de boel kwamen opvrolijken, dan hadden ze hem wellicht buitengedragen. Het enige punt van kritiek dat je er nog hoort, is dat over de hinderlijke geur van minder fris gewassen individuen: vroeger rook je tenminste enkel de stank van sigaretten.

Jan Van Engeland, Duffel

Publicatiedatum : **2007-01-19**

Sectie : **Opiniemakers**